

Δέν εἶνι καλὸς δαν'στής οὐ μπακάλ'ς Στερελλ. (Ἀχυρ.)
"Εχον δαν'στή π' δέ μὴ γυρίξ' πίσον (ποῦ δὲν ἀρνεῖται ποτὲ
νὰ μὲ δανείσῃ) αὐτόθ. "Αν σ' εἶχα δαν'στή ἰσένα, θὰ μ'ἔ-
πιωρὶς κί τοῦ σπὶτ' (ἐπὶ φιλαργύρου) αὐτόθ. || Φρ. Εἶνι
καλὸς δαν'στής αὐτεῖν' (ἐπὶ γυναικὸς ποῦ μὲ εὐκολία καὶ ἀ-
φιλοκερδῶς συνάπτει ἐρωτικὰς σχέσεις) αὐτόθ. || Παροιμ.

Ὁ δανειστής ἀπέθανε κί ὁ γιὸς του πάγει ἀκόμα
(ἐπὶ τῶν ἀρνούμενων νὰ χορηγήσουν δάνειον εἰς τοὺς αἰτοῦν-
τας) Ν. Πολίτ., Παροιμ. 4, 301

Τοῦ κλέφτη καὶ τοῦ δανειστή καθένας τσοῦ χρωστάει
(ἐπὶ ἀδίκου φορολογίας) Ζάκ. Ὁ χρεωφειλέτης παντοῦ βρί-
σκει τὸ δανειστή του (ὁ ἔχων ὑποχρεώσεις διαρκῶς τὰς σκέ-
πτεται) Ι. Βενιζ., Παροιμ.², 245, 1005.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κεφαλλ.

δανεισιτιάρης ἐπίθ. Πελοπν. (Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. δανειστής καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ιάρης.

Ὁ ἔχων τὴν τάσιν καὶ τὴν προθυμίαν τοῦ δανείζειν: Αὐ-
τὸς ὁ ἄνθρωπος πάντοτε ἦτανε δανεισιτιάρης.

δανειστικά ἐπίρρ. Λεξ. Βάιγ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. δανειστικός. Ἡ λ. καὶ εἰς Βλάχ.

Κατὰ τρόπον δανειστικόν.

δανειστικός ἐπίθ. Κύπρ. — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Πρω.
Δημητρ. δανειστικό Ἀπουλ. (Στερνατ.)

Τὸ Ἑλληνιστ. ἐπίθ. δανειστικός.

1) Ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν δανειστήν ἢ εἰς τὸ δάνειον
Λεξ. Πρω. Δημητρ.: δανειστικὸν συμβόλαιον Πρω. Δα-
νειστικάι προτάσεις Δημητρ. 2) Ὁ δανείζων σύνθη. Δα-
νειστικὴ βιβλιοθήκη Δημητρ. 3) Ὁ ἐκ δανείου προερχόμε-
νος ἢ ὁ διὰ δανείου ἀποκτώμενος Ἀπουλ. (Στερνατ.) Κύπρ.:
Κάμε νὰ σοῦ δώῃ νὰ ἄλα δανειστικό (κάμε νὰ σοῦ δώσῃ ἓνα
σπυρὶ ἀλάτι δανεικὸ) Στερνατ. Τὸ πᾶν-ρω δανειστικό (τὸ
δανείζομαι) αὐτόθ. Μῶδικε νὰ δραπεῖν δανειστικό (μοῦ
ἔδωκε ἓνα δραπεῖν δανεικὸ) αὐτόθ. || Παροιμ.

Δανειστικὸν - λιμιστικὸν | τξ' ἢ ἀγορὰ λιμάγκρα
(λιμιστικὸν μετρημένον, ὑπολογισμένον, λιμάγκρα = πεῖνα·
ὅ,τι ἀγοράζει τις διὰ δανείου δὲν εἶναι ἀφθονον, δὲν εἶναι
χορταστικόν) Κύπρ. Συνών. δανεικός 1.

δάνος τό, Πελοπν. (Βούρβουρ. Κυνουρ. Λάστ. Μεσσην.
Τριφυλ.) διάνος Πόντ. (Οἶν.) δάνος Πόντ. (Ἀμισ. Ἰμερ.
Κοτύωρ. Σταυρ. Χαλδ. κ.ά.) δάνος ὁ, Πελοπν. (Βερεστ.
Γαργαλ. Δημητρ. Κίτ. Λάστ. Μάν.) Πληθ. δάντα Πόντ.

Τὸ Ἑλληνιστ. οὗς. δάνος. Ὁ τύπ. δάνος ὁ, διὰ μετα-
βολῆς τοῦ γένους βλ. Γ. Χατζιδ. ΜΝΕ 2, 47 κέξ. Διὰ τὸν
πληθ. δάνητα* > δάν'τα βλ. Γ. Χατζιδ. ΜΝΕ 1, 401
κέξ. καὶ 2, 45.

Τὸ δάνειον, ὁ δανεισμὸς ἐνθ' ἄν.: Ἡ γειτόνισσα ἦρθε γιὰ
δάνος νὰ τῆς δώκω τὴ σιδεροστιὰ Πελοπν. (Μεσσην.) Ἐ-
πῆρε τὴ γειτονιὰ μπάλα γιὰ δάνο Πελοπν. (Βερεστ.) Μὴ
δὴ δανείζοντε! Δέ ν'νομάζει νὰ φέρῃ ποτὲ τὸ δάνο Πελοπν.
(Γαργαλ.) Πεινασμένος στέκω καί'ς σὸ δάνος κί πάγω Πόντ.
(Σταυρ.) Ἐποῖκα διάνος (ἐδανείσθην) Πόντ. (Οἶν.) Ἐδέκα
τὸ δάνος (ἐπέστρεψα τὸ δανεισθὲν) Πόντ. (Χαλδ.) Ὁ σὸ δά-
νος ἔρθα (ἦλθα νὰ δανεισθῶ) Πόντ. (Κοτύωρ.) || Παροιμ. φρ.

Ἐπέθανε ὁ δανειστής κ' ἐχάθηκε ὁ δάνος
(δὲν ὑπάρχει δυνατότης δανεισμοῦ) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)
Συνών. φρ. Ὁ δανειστής ἀπέθανε κί ὁ γιός

του πάγει ἀκόμα Ν. Πολίτ., Παροιμ. 4, 301. Συνών.
δανεικός 2, δάνειο, δάνεισμα, δανεισμός.

δανοφιλήστρα ἢ, Π. Παπαζαφ., Περισυναγωγ., 144
Ἐκ τοῦ οὗς. δάνος καὶ *φιλήστρα, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ
φιλῶ.

Ἡ δανείζουσα τὸ φιλή: Ἄσμ.

Καλ' εἶν' καὶ σὲ ἡ γυναῖκα σου παρὰ εἶν' δανοφιλήστρα,
κί ἂν δὲν δὲν πιστεύῃς, Μανραειδῇ, σύρε νὰ δοκιμάσῃς.

δαντέλα ἢ, καὶ παράγωγα βλ. ταντέλα

δαξιματιά ἢ, ἀμάρτ. δαξιματέα Πόντ.

Ἐκ τοῦ θέμ. τῆς γεν. τοῦ οὗς. δάξιμο καὶ τῆς πα-
ραγωγ. καταλ. -ιὰ.

1) Δάγκαμα 1, δάγκωμα 1, δάξιμο, τὰ ὅπ. βλ.

2) Τὰ ἔχνη τοῦ δῆγματος. Πβ. δαγκαματιά 1.

δάξιμο τό, Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) Πόντ. (Κοτύ-
ωρ.) δάξιμο Καππ. (Φλογ.) δάξιμο Καππ. (Ἀραβάν.) δά-
ξιμον Πόντ. (Ἰμερ. Κοτύωρ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἄορ. ἔδαξα τοῦ ρ. δάκνω καὶ τῆς παραγωγ.
καταλ. -ιμο, ἢ ὅποια ἐκ τοῦ -ιμον.

1) Δῆγμα, δάγκαμα 1, δάγκωμα 1, τὰ ὅπ. βλ. ἐνθ',
ἀν.: Ἀς' σὰ δαξίματα τ' τὸ πρόσωπον ἀτ' ὁλόμαυρον ἐγέν-
τον Πόντ. (Κοτύωρ.) Ἀς σὸ πολλὰ τὸ δάξιμον ἐπρέστην τὸ
ἔξι μ' Πόντ. (Χαλδ.) Ἀδκεμον δάξιμον ἐν αὐτόθ. || Ἄσμ.

Τὸ φίλεμαν ἐν' γιαιτρικόν, τὸ δάξιμον βοτάνι,
ἀγκάλα παντοβότανον 'ς ἓναν ἰσὶζ' ὁμάλι
(ἰσὶζι = ἔρημος τόπος, ὁμάλι = ἐκ τοῦ ὁμαλός, ἐπίπε-
δος) Πόντ. (Ἰμερ.) 2) Δαξιματιά 2, τὸ ὅπ. βλ., Πόντ.
(Κοτύωρ.)

δαξίος ὁ, Πόντ. (Οἶν.) δαξίος τό, Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. δάκνω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ἄορ. ἔδαξα, καὶ
τῆς παραγωγ. καταλ. -ίος, διὰ τὴν ὅπ. βλ. Ἀνθ. Παπα-
δόπ., Γραμμ. Ποντ. διαλ., 123.

Δαξιματιά 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Ἀγριο σκυλλί!
Ὁ δαξίος αὐτοῦ παλλὰ ἄδκεμα πονεῖ Οἶν. Συνών. βλ. εἰς λ.
δάγκαμα 1.

δαπάνη ἢ, λόγ. κοιν. δαπάνα Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ.
Ὁφ. Σούρμ. Τραπ. κ.ά.) δαπάνα Πόντ. (Κοτύωρ. Ὁφ.
Τραπ. Χαλδ.) δαπάνᾱ Πόντ. (Τραπ.) δαπάνᾱ Πόντ. (Σάντ.)
Πληθ. δαπάνας τά,

Τὸ ἀρχ. οὗς. δαπάνη. Ὁ τύπ. δαπάνᾱ παρετυμο-
λογικῶς πρὸς τὴν πρόθ. διὰ. Βλ. Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 24
(1912), 27. Διὰ τὸν τύπ. δαπάνᾱ βλ. Δ. Οἰκονομίδ.,
Ἀφιέρ. εἰς Γ. Χατζιδ. (1921), σ. 201 κέξ. Πβ. Γ. Χατζιδ.,
ΜΝΕ 1, 72¹.

1) Ἡ ἀνάλωσις χρημάτων, τὸ ἐξοδὸν λόγ. σύνθη. Ἡ δα-
πάνη τοῦ ἔργου ἀνέρχεται σὲ πέντε ἑκατομμύρια — Οἱ πο-
λεμικὲς δαπάνες — Οἱ δαπάνες καλύπτονται ἀπὸ τοὺς ὁμο-
γενεῖς τῆς Ἀμερικῆς λόγ. σύνθη. || Φρ. δημοσίᾳ δαπάνη
(δι' ἐξόδων τοῦ κράτους) λόγ. σύνθη. Ἰδίᾳ δαπάνη (δι' ἰδίων
ἐξόδων) λόγ. σύνθη. 2) Ἡ προμήθεια τροφίμων, τὰ ἐφόδια
εἰς τρόφιμα Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. Ὁφ. Σούρμ. Τραπ. κ.ά.):
Τὴν δαπάνᾱ σ' ἔπαρ' ἐντάμα σ' (πᾶρε τὰ τρόφιμά σου μαζί
σου) Κοτύωρ. Ἐπαρ' πέντε ἡμερῶν δαπάναν καὶ σοῦκ' δέβα
'ς σὰ ραχία κιὰν (σοῦκ' = σήκω· ἐκ διηγῆς.) αὐτόθ. Ποῖσο
ἔτοιμο τὴ δαπάνᾱ μ' νὰ πάγω 'ς σὸ γιολὸ Ὁφ. Εἶπε τὸ ἓνα

